

allerede for længe siden skulde have været inde paa. Men det kan jo lidt nytte, som et æret Medlem sagde i Aften, at gentage, at vi skulle have været inde paa den Vej for længe siden. Det kan man altid sige bagefter. Men det er der ingen, der har sagt tidligere, i alt Fald ikke med nogen virkelig Alvor. At man er kommen ind paa dette Princip, er vist rigtigt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Metoden ogsaa kan være meget nyttig baade for Statskassen og de Egne, der bygge private Baner. Men jeg vil dog bede om, at man ikke betragter det som et Slags Universal-middel, der kan afhjælpe alle Skavanker. For saa bliver man meget skuffet. Lad os være enige om, vi, der kende en Del til Forholdene ude i Landet, at ved de smaa Privatbaner er den Værdistigning, der fremkaldes, ikke overordentlig stor, den løber ikke op i meget store Summer. Naturligvis vil jeg indrømme, at ved Stationer, hvor der udstykkes Jord til Smaahuse, ville de Ejendomme, der ligge Stationen nærmest, med god Føje kunne tages ind under den Behandling, der her tilsigtes. Det er der ingen Ting i Vejen for. Og den Værdistigning, som saadanne Ejendomme faa, der ligge i Nærheden eller umiddelbart op mod Stationen, er jo let at behandle, for der kunde man til Nød være tilfreds med at benytte Slangstrup-Banens Metode. Men jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister har tænkt paa en videre Udvikling af dette Forhold. Jeg tænker ikke, han vil nøjes med de enkelte ved Stationen liggende Ejendomme, der blive slaaede i Stykker til Byggegrunde. Jeg antager, at den højtærede Minister har tænkt sig, at Værdistigningsmetoden skulde anvendes i videre Omfang — jeg ved ikke, i hvilket Omfang, om man skal gaa $\frac{1}{4}$ Mil, $\frac{1}{2}$ Mil eller en hel Mil ud fra Jernbanestationerne. Man er naturligvis nødt til at drage en Cirkelbue omkring hver enkelt Station, for det er klart, at naar der er en nogenlunde rigelig Afstand mellem Stationerne, vil der blive nogle Strækninger, hvor det vil blive meget vanskeligt at paavise en Værdistigning, alene fordi en Jernbane gaar forbi Marken. Det er som bekendt Stationerne, hvorved Nyttens af Jernbanen fremkommer for Omegnens Beboere.

Altsaa, jeg antager, at man maatte fastsætte en eller anden Norm, hvorefter man afgjorde, i hvor vid Udstrækning fra den paagældende Station Værdistigningsprincippet skulde anvendes. Og hvis man vil anvende det paa almindelige Landejen-

domme, som altsaa ikke have anden Gavn af det paagældende Jernbaneanlæg end det, som enhver Mand i Egnen har af et Jernbaneanlæg, vil det blive saare vanskeligt at faa en saadan Stigning konstateret, som virkelig kan fylde noget som helst i Kassen. Ikke at tale om, at jeg misunder ikke i ringeste Maade de 3 Mænd den Gerning, de skulle have, naar de skulle til at udrede det. Jeg er i saa Henseende ikke enig med det ærede Medlem, der talte sidst, og jeg er ikke sikker paa, om det første ærede Medlem, der havde Ordet, var inde paa det samme, men det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) var af den Anskuelse, at Halvdelen egentlig var for lidt, Statskassen skulde have noget mere. Det tror jeg ikke, Statskassen skal forsøge paa. Det vilde være meget uklogt, ikke alene af den almindelige Grund, at det er dog ikke nogen Forbrydelse, naar en Mand er forudseende og køber en Ejendom, som kan stige i Værdi af en eller anden rimelig Grund, f. Eks. at der vil blive anlagt en Jernbane, saa at han absolut skulde straffes derfor, men i Særdeleshed, fordi ved Indførelsen af det ny Princip, som jeg i øvrigt har sagt, at jeg billiger, vil jeg meget advare imod, at man stiller sig paa et saadant Standpunkt overfor de paagældende Grundejere, der skulde beskattes, at Systemet straks vækker Fjendskab, at Systemet straks kommer til at gaa og gælde i det almindelige Om-dømme som en Udplyndring, en Udpinen. Det maa man fremfor alt vogte sig for. For hvis man ved det ny Skattesystem begynder med at faa Befolkningen imod sig, vil det være omtrent umuligt at faa dette System praktiseret paa en forsvarlig Maade. Hvis man skal have med lutter uvillige Ejendomsbesiddere at gøre, vil det overstige menneskelige Kræfter at faa det Arbejde gjort paa forsvarlig Maade, som den Kommission paa 3 Medlemmer skal gøre, ikke at tale om, at det jo vil blive et uhyre Arbejde i og for sig, hvis man skal drage alle Ejendommene, der ligge f. Eks. i $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Mils Afstand fra den paagældende Jernbanestation, ind under Behandlingen.

I det hele vil jeg meget tilraade det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at undergive ogsaa denne Side af Sagen den alvorligste Overvejelse og Undersøgelse. Her kommer det ikke saa meget an paa, om man faar en Lov færdig den ene Dag eller den anden, den ene Maaned eller den anden. Nej, vil man ind paa et saa dybt indgribende, nyt Princip som dette — og